

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑψηροῦς καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἑτησία δραχμ. 75. Ἐξάμηνος δρ. 40. Τριμηνος δρ. 22.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγλίου γράσια διατμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧρων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10. Ἐξάμηνοι καὶ Τριμηνιοὶ ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗΝ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσιν τὴν 1ην οἰουδήτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐδριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάμιον

Περίοδος Β'.—Τόμος 33ος

Ἐν Ἀθήναις, 6 Φεβρουαρίου 1926

Ἔτος 48ον — Ἀριθ. 10

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ καμπίνα τοῦ ἦσαν δίπλα στὴν καμπίνα τοῦ μηχανικοῦ. Μ' ὄλο πᾶν εἶναι διπλοκλειδωμένη ὥπως πάντα, ἐμεῖς θάχουμε τὴν ἀδιακρίσιαν νὰ μπου-με, καὶ μάλιστα δίχως νὰ χτυπήσουμε. Καὶ θὰ βρούμε μέσα ἕνα ἀνθρωπάκι δίχως γένεια καὶ μουστάκια, καθισμένο μπρὸς σ' ἕνα τραπέζι. Καὶ θ' ἀναγνωρίσουμε εὐθὺς τὴ μορφή καὶ τὸ μοχθηρὸ καὶ ζωηρὸ βλέμμα τοῦ γνωστοῦ μας Ἀνναμίτη τοῦ Τρού-Τιέν.

Ὁ κύριος αὐτὸς εἶχε προσπαθήσει, καθὼς θυμάστε, νὰ πάρῃ μὲ τρόπο ἀπὸ τὸ φίλο μας τὸ κουτί μὲ τὸ μηχανήμα ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς Μασσαλλίας. Ὁ ἴδιος ἦταν ἀέκινος πὺ τὸν ἀλώσε τόσο ἀπότομα ὁ νέος κύριος τοῦ ἀγνωστοῦ γιῶτ, τότε πὺ ἔδωσε ἀναφορὰ γιὰ τίς ἐνέργειές του.

Ὁ ἴδιος εἶναι καὶ στὸν «Παῦλο

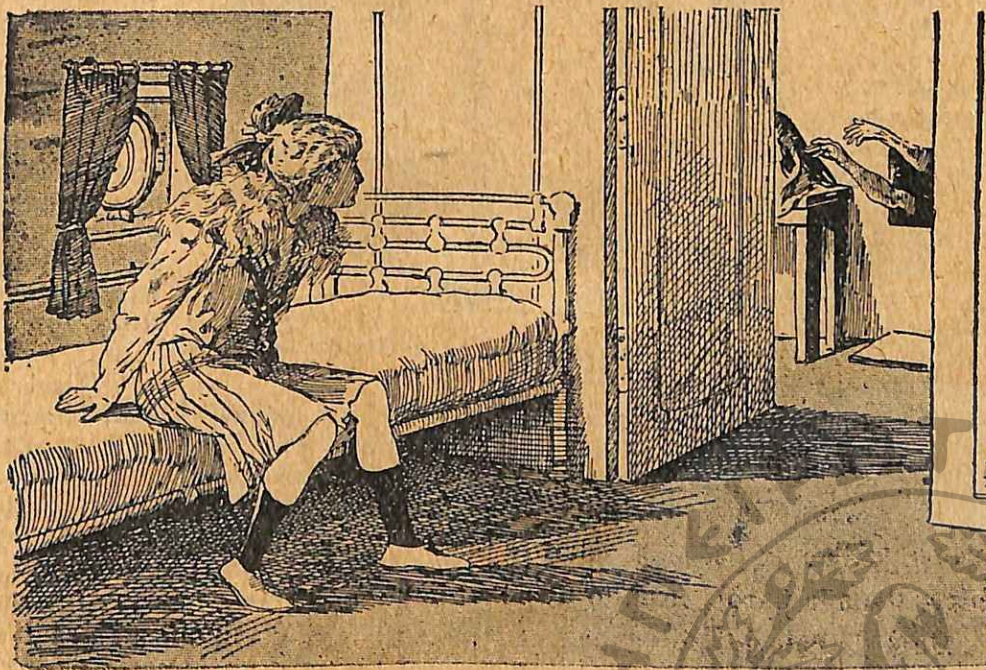
Δεκά» μὲ τὴν ψεύτικη γενεαδὰ καὶ τὸ ψεύτικο ὄνομα Τινέλ. Εὐκόλα καταλαβαίνει κανεὶς ὅτι αὐτὸς ὄλες οἱ συναντήσεις δὲν εἶναι ἔργο τῆς τύχης. Ὁ Ἀνναμίτης, ἐκτελώντας πιστὰ τίς διαταγὰς τοῦ ἀρχηγοῦ του, εἶχε πάρει ἀπὸ πίσω τὸ Φραγκίσκο, τὸν εἶδε νὰνεβαίνει στὸν «Παῦλο Δεκά» μαζί μὲ τὸ πολὺτιμο κουτί του καὶ μπήκε κι' ὁ ἴδιος στὸ πλοῖο. Εἶχε καταφέρει μὲ χίλιες-δύο κατεργαρίες, νὰκούσει τίς μυστικὰς συνομιλίας τοῦ Φραγκίσκου μὲ

τὸν κ. Καρινύ. Ἡ ἀπόφασις τοῦ παιδιοῦ νὰ συναίτερισθῇ μὲ τὸ μηχανικὸ γιὰ τὴν ἐκμετάλευση τοῦ μηχανήματος, κινδύνευε νὰ τοῦ χαλάσει ὄλα τὰ σχέδια.

Ὁ Ἀνναμίτης λογάριζε νὰ παρακολουθήσῃ τὸ παιδί εὐθὺς μόλις πατοῦσῃ τὸ πόδι του στὴν στερὰ καὶ νὰ τοῦ πάρει εὐκόλα τὸ θησαυρὸ του. Μὰ νὰ τώρα πὺ τὸ παιδί αὐτὸ τῆπαιρνε στὴν προστασία του ἕνας ἀνθρωπος ἰσχυρὸς κι' ἐξυπνος, πὺ δὲν θὰ στεκόταν βέβαια

ριοῦ εἶχε μαζί του ὄλα τὰ κατάλληλα ἐργαλεῖα καὶ μηχανήματα. Κι' ἔτσι κατάφερε νὰ τρυπήσῃ τὸν τοῖχο, νὰ φτάσει μὲ τὰ χέρια του τὸ πολὺτιμο κουτί, νὰ πάρει τὸ μικρὸ ἐκεῖνο σωλήνα, νὰ δειάσει ἀπὸ μέσα μιὰ εἰδικὴ οὐσία, νὰ τὸν γεμίσει μὲ μιὰ σκόνῃ ὁποιαδήποτε καὶ νὰ τὸν ξαναβάλῃ στὴ θέση του.

Γιὰ νὰ κατορθώσῃ ὄλα αὐτὰ, ἀναγκάστηκε νὰ μελετήσῃ συγγράμματα σχετικὰ μὲ τὴν ραδιογραφία καὶ περίμενε τὸ ἀποτέλεσμα.

«Δυὸ χέρια κοκκαλιάρικα, κίτρινα, γαμπὰ...» (Σελ. 70, στ. β'.)

Ναι μὰ, βλέπετε, καθὼς λέει κι' ἡ παροιμία, ἀγαπάει ὁ Θεὸς τὸν κλέφτη, ἀγαπάει καὶ τὸ νυκοῦρη. Ὁ κ. Τινέλ βεβαιώθηκε πὺς ἡ καμπίνα τοῦ μηχανικοῦ ἦταν ἀδειανή, μὰ δὲ φρόντισε νὰ ἰδεῖ καὶ τὴ διπλανή, ὅπου βρισκόταν ἡ Δούση κι' ἔβλεπε, σὰ σὲ ὄνειρο, τὰ δυὸ του χέρια νὰ φτάνουν στὸ κουτί.

Γιατὶ νὰ τῆς μπῇ ἡ ἰδέα νὰ κρύψῃ ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς ὅτι εἶδε; Θὰ ἔκανε κι' αὐτόν, καθὼς καὶ τὸ Φραγκίσκο, νὰ γλυτώσουν ἀπὸ τίς ἀγωνίες πὺ ἔδοκί-

νὰ τὸν μαθήσουν σὰν κοτοπούλι. Τὸ πρέβλημα τώρα ἄλλαξε ὄψη.

Ἐπρεπε νὰ ναυαγήσῃ ὁ συνεταιρισμὸς τοῦ φίλου μας μὲ τὸ μηχανικὸ, καὶ γι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰποτύχει τὸ πείραμα. Αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἀκολουθοῦσε ὕπουλα ὁ Ἀνναμίτης. Ἐπρεπε νὰ φέρῃ μιὰ προσωρινὴ βλάβη στὸ μηχανήμα, ὥστε νὰ μὴ λειτουργεῖ κανονικά.

Ἡ δουλειὰ αὐτὴ δὲν ἦταν πολὺ δύσκολη γιὰ τὸν Τρού-Τιέν. Ὅπως κι' ὄλοι οἱ συνεταῖροι τοῦ «Σιδερένιου Χε-

μασαν, καθὼς θὰ ἰδοῦμε παρακάτω.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ' Τὸ πείραμα

Τι ἀτέλειωτες πὺ φάνηκαν σὺ Φραγκίσκο οἱ δυὸ μέρες πὺ ἀκολούθησαν τὴν ἐκμυστήρευση τοῦ μυστικοῦ του στὸ μηχανικὸ! Οἱ ὥρες, πὺ ὁ κ. Καρινύ μελετοῦσε τὰ χειρόγραφα, ἦταν γιὰ τὸ φίλο μας οἱ χρυσιμότερες ὥρες τῆς ζωῆς του.

Φαντασθῆτε πᾶ πόσο βαρετὰ ἐκτελοῦσε τὰ καθήκοντά του. Εὐτυχῶς οἱ

τρεις πελάτες του δεν ήταν απαιτητικοί αυτές τις ημέρες. Ο πρώτος, ο μηχανικός, τον είχε διατάξει να μη μπή διόλου στην καμπίνα του και τον απασχολήσει. Η δεύτερη ήταν η Δούση, που ήξερε την άσχολία του πατέρα της. Τέλος, ο τρίτος ήταν ο κ. Τινέλ, που, πρέπει να το δηλώσουμε, δεν ήταν ποτέ του ιδιότροπος κι' απαιτητικές πελάτης. Ήταν πάντα σκυμμένος στα σημειωματάριά του. Στο πρόγευμα, ο ψευτομπέου έκαμε κάμποσες παρατυπίες κι' ο κ. Γιάννης τον μάλωσε στα γερά.

Τέλος, στις τρεις τ' απόγευμα, δεν κράτησε την υπομονή του, κι' έστειλε τη Δούση να μάθει. Η μικρούλα, παραβαλίνοντας την αυστηρή διαταγή, χτύπησε την πόρτα του μπαμπά της. Τον βρήκε στο τραπέζι του, με το περίφημο χειρόγραφο ξαπλωμένο μπροστά του.

— Τι γυρεύεις εδώ; ρώτησε την κόρη του, με ύφος ανθρώπου που τον ένοχλούν.

— Ήρθα να ιδώ μήπως χρειάζονται τίποτα, απάντησε η κατεργαρούλα, φιλώντας το μπαμπά της.

— Όχι, δε χρειάζομαι τίποτα. Πήγαινε τώρα, γιατί έχω δουλειά.

— Δε θες να φάς τίποτα; Να πω στο μπέου να σου φέρει κανένα σάντουιτς;

Ο κ. Καρινύ, μ'έλο που ήταν απορροφημένος από τη μελέτη της καταπληκτικής έφευρσης του Ταρδάρ, δε μπόρεσε να μη χαμογελάσει, μαντεύοντας τη διπλωματία της μικρής.

— Δοιπόν ναί, είπε άκουμπώντας στη ράχη της πολυθρόνας του, πές του Φραγκίσκου να σου φέρει ένα μεγάλο σάντουιτς κι' ένα μεγάλο ποτήρι μύρα.

— Δοιπόν, ρώτησε η Δούση πέρνοντας σιγά-σιγά θάρρος. Πώς πάει η έφευρση του Φραγκίσκου;

— Ωραιότατα! Φαίνεται πως θα ιδούμε θαύματα. Μά πές του να μου φέρει το σάντουιτς, έχω να του μιλήσω.

Η Δούση έτρεξε και βρήκε το φίλο της στην τραπέζια, όπου σήκωνε μελαγχολικά το τραπέζι.

— Γρήγορα! το φώναξε. Πήγαινε ένα σάντουιτς στο μπαμπά, θέλει να σου μιλήσει. Η δουλειά πάει καλά.

Σε λίγα λεπτά, ο Φραγκίσκος χτύπησε με καρδιοχτύπι την πόρτα του μηχανικού. Ο κ. Καρινύ, μόλις τον είδε, άμέσως του είπε:

— Η έφευρση του πατέρα σου είν' εξαιρετική... Αν το μηχανήμα συμφωνήσει με τη θεωρία, θα ιδούμε θαύματα με τα μάτια μας! Μά για πές μου: έσδ

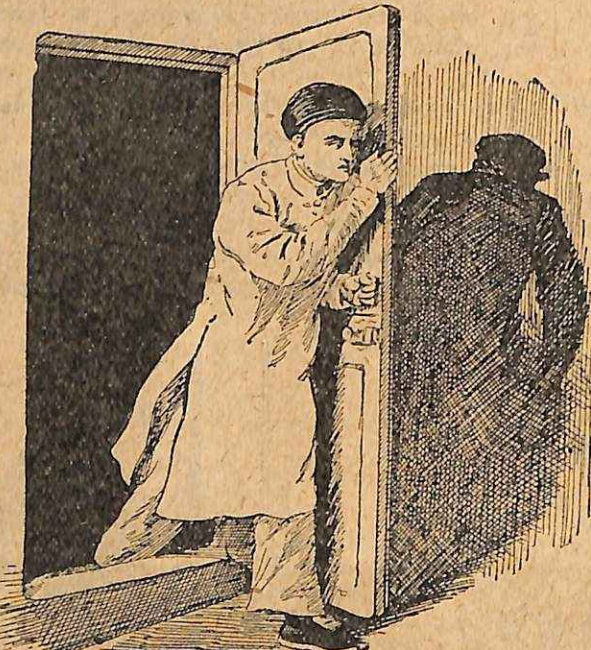
είσαι βέβαιος ότι είδες σώματα μέσα από το μηχανήμα, εκείνο το βράδυ;

— Ό, ναί, πολύ βέβαιος.
— Μήπως σου φάνηκε;
— Όχι, είδα και γνώρισα τους γειτόνους μας.

— Τότε λοιπόν, καλά. Μου χρειάζεται ωστόσο μια μέρα ακόμη, πριν επιχειρήσω μόνος μου το πείραμα. Αφισέ με ήσυχο κι' έλα να με βρής απόψε, μετά το φαγητό.

Όταν βγήκε από την καμπίνα, ο Φραγκίσκος πετούσε από τη χαρά του. Ός που νάρθει το βράδυ, η μέρα του φάνηκε ατέλειωτη. Και πόσα σχέδια, πόσα χρυσά όνειρα έπλασε το παιδί, τις ώρες της αναμονής!

Την ώρα του φαγητού, τριγυρνών-

«Και τρύπωνε γρήγορα στην καμπίνα του...»
(Σελ. 70, στ. α')

τας στο διάδρομο, είδε ότι ο μηχανικός έλειπε από την καμπίνα του. Τον βρήκε στη γωνία, να μιλεί με τον κύρ- Αντρέα, τον ηλεκτρολόγο του πλοίου.

Δεν πλησίασε, γιατί έννοσσε να τηρήσει τις διαταγές που του'χαν δώσει. Από μακριά όμως μπόρεσε νακούσει ότι ο κ. Καρινύ συζητούσε για την εγκατάσταση μιας πρίζας κι' ενός διακόπτη στην καμπίνα του.

Κατάλαβε ότι ο μηχανικός ετοίμαζε το πείραμα. Και θυμήθηκε ότι κι' ο πατέρας του είχε κάμει την ίδια προετοιμασία στο σπίτι της οδού Φέρτια.

Τέλος, η ποθητή στιγμή του πειράματος έφτασε. Ο κ. Καρινύ θέλησε να γίνει τα μεσάνυχτα, για να μην τους ένοχλήσει κανένας. Την ώρα αυτή, βλοι οι επιβάτες κοιμόνταν, εκτός από μερικούς μανιακούς χαρτοπαίχτες, που άγρυπνούνταν παίζοντας στο καπνιστήριο.

(Ακολουθεί)

ΔΥΟ ΤΑΦΟΙ

Στη μητέρα

Δεν ξέρω γιατί, σ' βρίσκομαι σε λασσα, σ' ανοιχτό πέλαγο ή σ' άπιαστο ακρογιάλι, έρχεται στο νοού μου ο μόνος Πιερής, ο γεροντακός. Ήταν ένας μόνος αληθινός πατρικός τρυφερός. Αυτός την έπαιρνε, μικρούλα κρυβαν ακόμα ελξη τους τη νύχτα, και τη γύριζε με τη βάρκα του μορφα ανοιξιάτικα πρωινά και τις μέρες φθινοπωρινές δύσες. Σ' αυτόν, Πιερή μου έμπιστευόταν τις λύπες τις χαρές της, τους πόνους της, τα όνειρά της, τους νεανικούς της πό- τες βούλες.

Πόσες φορές — θυμάμαι — διαμαρτυρήθηκα, έκλαψα, κάκιωσα με τη μέρα μου, γιατί δεν ήθελα να του γω έγω το φαί. Όχι πως βαριόμουν. Αυτά βήματα ήταν η παράγκα μπάρμα Πιερή απ' το σπίτι μας. Τον φοβόμουν! Όταν κάθε μεσημέρι πήγαινα το φαί, στην ίδια πλάτανα γαλαζένια καστανιά με τις λευκές βούλες, — και τον έδωπα ν' απλώνει κοκαλιάρικα τρεμάμενα χέρια να ω εκείνα τα χέρια! — μ' έπιανε

τέτοιος φόβος, που ζαλισμένος άπαιτα μεσολάβησε μια δλόκληρη από θλίβερά γεγονότα για τον άνο τον Πιερή. Οι δυστυχίες του έπαιναν ή μια πίσω απ' την άλλη, τα τσακισμένα χαρτιά της τρά- πιας που στήνουν τα παιδιά πάνω στο τραπέζι παίζοντας. Τη «Σιπρώ» σόλευαν τώρα κάποιοι συγγενείς Πιερή που ούτε γύριζαν να τον πέντε δλόκληρα χρόνια ήταν πωμένος ο καίμενος από ρευματι- σμό πάνω στην «άναθεματισμένη» πο- νόνα του. Μέρα-νύχτα απ' τ' ανοιχτό παράθυρο έδωπε τη θάλασσα να τ' ά, τότε άργα και ήμερα και τότε ασμένη κι' όρμητική. Και πολλές σάν έδωπε να ξανοίγει κανένα άδελ σ' ατέρμονα πλάτη του πέλα- προσπαθούσε, συγκεντρώνοντας τις δυνάμεις του, να σηκωθεί πέντωνε τον αδιακωμένο από τις δες οδύρκο του, λές και ζήταγε νικρούσει με λαχτάρα τη «Σιπρώ» Κι' έπειτα, εξαντλημένος απ' τη λήνηση και τον πόνο, έπεφτε πάλι πολυθρόνα του βαρύς και μουδια- σμένος. Τότε μονάχα, σ' να καταλά- α καλά τη θέση του, άπλωνε τα μένα του μάτια στη θάλασσα που νώνταν μπρός του ήσυχη και γε- νή, και στο κύμα που άγκάλιαζε μένο τ' έρθολίθι κι' έβγαιναν τα λό- του σβυσμένα και παραπονετικά, α χώρ' α χελίη του. — Ατιμή! αριστή! Μ' έφραγες!..

— Πρόσεχε, Νίκο μου! Χτύπησε το πόσω μου την ξυλένια την πόρτα...
— Όχι!

Κι' έβγαίνα τρεχάτος τώρα, τραβώντας με την ξυλένια την πόρτα...
Η μητέρα έδειχνε μιάν εξαιρετική αγάπη στον Πιερή. Μέρα δεν άπ' ποδ να μη μιλήσει, την ώρα του πεζιού, στον πατέρα γι' αυτόν. Πόσες φορές μάλωνε μαζί του γιατί τυχ' ο πατέρας να ξεχάσει να της φέρει καπνό που του παράγγειλε. Αιτία Πιερής! Η μητέρα δεν έννοσσε κανένα τρόπο να λείψει τίποτα απ' τον. Στενοχωριόταν πολύ σ' α μά- πώς γινόταν τίποτα τέτοιο. Και μιλούσε πάντα με μι' α τέτοια στο- γιά τον Πιερή, που λές και ζήταγε μ' ας μεταδώσει ελξη της την ά- πούχε γι' αυτόν.

Μια μέρα μ' ας διηγήθηκε την ίστο- του.

Ο Πιερής ήταν ένα απ' τα καλύτερα παλλικάρια που'χε ο παππούς μας, καράδια του. Ήταν τόσο πιστός, έ- τρωτη άκροθαλασσιά...

ΤΑ ΔΑΝΕΙΚΑ

— Έδώ είσαι, Πάνο μου;
— Έδώ, μάννα.
— Έχει και άλλη σουπα το πιάτο;
— Έχει.
— Δεν τη βλέπω, παιδί μου.
— Στάσου, μάννα, να σε ταίσω εγώ...

«Ανοιξε το στόμα σου.
Ανοιξε η μάννα μου το στόμα της σε ίσα χρονικά διαστήματα και την τάιζα με το κουτάλι.

— Δεν βλέπεις, μάννα, καθόλου;
— Καθόλου, παιδί μου. Ίσια ίσια π' α ξεχωρίζω την ήμερα από τη νύ- χτα... Εύχαριστώ, παιδί μου, σ' έδωκα σε κόπο. Έχε την εύχή μου!
— Σε κανέναν κόπο, μάννα. Για θυ- μήσου, πρό πενήντα χρόνων, δεν με τάιζες και σύ; Τώρα πληρώνω τα δα- νεικά. Και πόσα λίγα πληρώνω!

Π. Α. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

Κείνη τη μέρα έκαμε ένα διαβόλε- μένο κύρο. Απ' το θολό τζάμι του πα- ραθυριού έδωπα τους διαβάτες να βα- δίζουν βιαστικά με το κεφάλι χωμένο στα σηκωμένα κολλάρα των παλτών τους. Ο μεσημεριάτικος ήλιος δεν μπο- ρούσε να ξεμουδιάσει τα παγωμένα μέ- λη τους. Στο σαλόνι μέσα δεν είχαν φύγει ακόμα οι επισκέψεις που'ρθαν για τη γιορτή του μπαμπά. Άκουγα τη συζήτηση και τα γέλια τους να πνιγονται στις νότες, που σκόρπιζε η μεγάλη μου άδελφή καθισμένη μπρός στο πιάνο. Η Δένα ή ύπηρετριά μας μ' είχε πλησιάσει.

— Νίκο! Δε θ' ας το φαί;

Την κοίταξα χωρίς να μιλήσω. Α! Είχα πάρει άποφαση. Ο Θεός να κα- τέβαινε, δε θ' α πήγαινα πιά. Αυτό το κύρο σου τρυπούσε το κόκκαλο!

(Το τέλος στο ερχόμενο).

ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΓΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ι.

Την ίδια μέρα, το πρωί, ο Φίξ-Φόξ κι' ο Φακός ξεκίνησαν να μοιράσουν τα γράμματα που τους είχαν δώσει οι κυρίες τους, οι δεοποινίδες Παγιασάνου. Θυμάστε καλά τι έλεγαν αυτά τα γράμματα και φαντάζεστε πόσο θάπορογευό- ταν, αν λάβαινε το δικό του κι' ο καίμενος ο κόντε-Πίπης. Αλλά δεν έδωπε ποτέ! Κι' αυτό, σ' ας βεβαιώ, είναι πολύ χειρότερο και θάχη πολύ πιο σοβαρές συνέπειες... Γιατί όμως, — θ' α ρωτήσετε τώρα, — ο κόντε Πίπης δεν έλαβε το γράμμα; — Πάλι εξαιτίας της Αράπας.

Και να πώς: Ήταν βράδυ πιά, νύχτα, όταν ο Φίξ-Φόξ κι' ο Φακός, αφού τριγύρισαν όλημέρα τα σπίτια της χώρας, έφθασαν και στο ερημο προάστειο, για να δώσουν το γράμμα στην «Αύρα». Εκεί άξαφνα είδαν ένα μαύρο σκυλί. Το πήραν για την αρκούδα. Και φοβήθηκαν τόσο πολύ, που δεν τόλμησαν να πλησιάσουν και να χτυπήσουν την πόρτα του σπιτιού.

Αλλά ενώ ο Φακός κουνούσε μαριανά το τουφέκι του, για να κρατή τη δήμεν αρκούδα σε απόσταση, ο Φίξ-Φόξ, γρήγορα-γρήγορα, πέταξε το γράμμα πάνω απ' τη μάντρα του κήπου. Υστερα έφυγαν κι' οι δυο τρεχάλα.

Το γράμμα όμως δεν μπήκε μέσα στο σπίτι από έ'ν' ανοιχτό παράθυρο, όπως λογάριασε ο Φίξ-Φόξ, ούτε καν έπεσε χάμω, στον κήπο. Παρά έπεσε ίσια μέσα... στο πηγάδι! Γι' αυτό ο κόντε-Πίπης δεν έδωπε ποτέ.

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΟ ΡΑΔΙΟΤΗΛΕΦΩΝΟ

Αγαπητοί μου,

ΤΗΝ παραμονή του Αγίου Γρηγορίου, ένας καλός μου φίλος μου είπε:

— Αύριο έχεις τη γιορτή σου, στο σπίτι θάσες μαζεμένοι πολλοί, θά έρθω κι' εγώ να σάς διασκεδάσω. 'Αλλά, γι' αυτή τη διασκέδαση, θά φέρω μαζί μου κι' ένα μηχανήμα...

— Τι; έτρόμαξα. Κανένα γραμμόφωνο; Όχι, να ζής!

— Ο φίλος μου χαμογέλασε:

— Όχι, όχι γραμμόφωνο, ήσυχασε!.. Δηλαδή... μουσική πάλι θάκούσης, αλλά... εκ του φυσικού.

— Τι έννοεις εκ του φυσικού;

— Νά, χωρίς πλάκες. Θά παιζή κάπου μία όρχήστρα, θά τραγουδή κάπου μία πρίμα, και σὺ θάκούς σὰ νάσουν εκεί.

— Τηλέφωνο λοιπόν;

— Μάλιστα, τηλέφωνο. 'Αλλά... ραδιοτηλέφωνο.

— 'Α! έχεις εὐδ τέτοιο πράγμα;

— Πῶς δὲν ἔχω;

— Καί θά μὸυ τὸ φέρῃς στὴ γιορτὴ μου;

— Σοὺ δίνω τὸ λόγο μου.

— Καί θάκούσουμε, πραγματικῶς, ἕνα κοντσέρτο ἀπὸ τὴ Ρώμη;

— Κι' ἄλλο ἀπὸ τὸ Λονδίνο!

— 'Ω, μὰ φέρ' το λοιπόν, φέρ' το!.. 'Αλήθεια ὅμως, πὸυ τὸ βρήκες ἐσὺ;

— Ο φίλος μου γέλασε:

— Ποὺ τὸ βρήκα; Μὰ δὲν τὸ ξέρεις πῶς ἡ 'Αθήνα εἶναι τώρα γεμάτη ραδιοτηλέφωνα; 'Ενα σωρὸ σπίτια ἔχουν φέρει ἀπ' αὐτὰ καὶ περνοῦν τίς βραδιές τους θαυμάσια!

Λοιπόν, ἔτσι θαυμάσια, ἐκπληκτικὰ, ἀπίστευτα, — μήπως ξέρω κι' ἐγὼ πῶς νὰ τὸ πῶ; — περάσαμε καὶ μετὶ τὴ βραδιά μας, τοῦ 'Αγίου Γρηγορίου πὸυ γιόρταζα. Ο καλὸς μου φίλος κράτησε τὸ λόγο του. Ἀπὸ τὰ πόγγευμα, μ' ἔν' αὐτοκίνητο, κουδάλησε στὸ σπίτι μου τὰ κομμάτια τοῦ μαγικοῦ του μηχανήματος καὶ τὰ ἔστησε στὸ σαλόνάκι, δίπλα στὸ γραφεῖο μου.

Ἦταν: 'Ενα κουτί, ὅσο μὴ βαλίτσα, μὲ διάφορα κουμπιά καὶ κλειδιά ἀπέξω, καὶ μὲ ὀχτὼ ἡλεκτρικὲς λάμπες ἀπὸ μέσα. Δυὸ μικρὲς ἡλεκτρικὲς συστοιχίες, πὸυ τίς ἔνωσαν σύρματα μὲ τὸ κουτί. 'Ενα χωνί, «μεγάφωνο», σὰν τοῦ φωνογράφου. Κι' ἕνας ξύλινος σταυρός, μὲ πολλὰ σύρματα, πὸυ σχημάτιζαν γύρω του ἕνα ρόμβο. Τὸ σπλάσιο αὐτό, στημένο ὀρθο γάμω, μπορούσε νὰ γυρίξῃ πρὸς πᾶσα διεύθυνση. Τίποτ' ἄλλο. Καὶ στίς δέκα, ἀπάνω-κάτω, ἄρχισε τὸ πανηγύρι.

Τι νὰ σὰς πῶ, παιδιά μου! Τὸ ἤξερα, τὸ φανταζόμουν, εἶχα διαβάσει τόσα γι' αὐτὴ τὴν ἐφεύρεση, ἤμουν βέβαιος πῶς ἦταν ἀλήθεια, κι' ὅμως μὸυ φαινόταν... σὰν φέμματα! Δὲ βαριέσαι. Ἐλεγα, πὸυ θάκούσωμε κοντσέρτο ἀπὸ τὴ Ρώμη, ἐπειδὴ βάλανε ἀπάνω στὸ τραπέζι ἕνα κουτί καὶ δίπλα του ἕνα σταυρὸ μὲ σύρματα! Κι' ἄξαφνα, νάκούσω τὸ φίλο μου, πὸυ καθόταν μπροστὰ στὸ μηχανήμα καί, μὲ τὸ ἀκουστικὸ στ' αὐτιά, παιδεύονταν ἀπὸ πολλὴν ὥρα μὲ τὰ κλειδιά, — ἀλλὰ δὲν κατόρθωνε παρὰ νὰ παίρνῃ κάτι σφυρίγματα, κάτι στενάγματα καὶ κάτι κρότους ἀλλόκοτους, — νὰ τὸν ἀκούω ἄξαφνα νὰ φωνάζῃ θριαμβευτικὰ:

— Πῆρα τὴ Ρώμη! Ἀκούτε!

Ναί, εἶχε «πάρει» τὴ Ρώμη. Εἶχε κανονίσει τὴν «ἀπόσταση» μὲ τὰ κλειδιά ἐκεῖνα, ὥστε ὁ «δέκτης» μας, — γὰρ ἕνα «δέκτη» εἶχαμε μπροστὰ μας, — νὰ παίρνῃ ἀπὸ τὸν «πομπῆ» πὸυ λειτουργοῦσε κείνη τὴν ὥρα σὲ μὴ σάλα κοντσέρτου, στὴ Ρώμη. Καί νά, σὲ λίγο, πρῶτα συγκεχυμένα, ἔπειτα πὺ καθαρὰ καὶ στὸ τέλος καθαρότατα, ἀντηχεῖ στὸ σπίτι μας ἡ φωνὴ ἐνὸς βαρυτόνου πὸυ τραγουδοῦσε μὲ πιάνο!..

Ἐλα, Χριστέ καὶ Παναγιά! Τί εἶναι τοῦτο πάλι;.. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς τραγουδεῖ τώρα στὴ Ρώμη καὶ μετὶ ἐδῶ τὸν ἀκούμε σὰ νάμαστε κει;! Καὶ μαζί μὲ μὰς τὸν ἀκούνε ἔτσι χιλιάδες, μυριάδες, σ' ὅλο τὸν κόσμον, παντοῦ ὅπου ἔχουν ἕνα κουτί μὲ λάμπες κι' ἕνα σταυρὸ μὲ σύρματα; Τί θαῦμα!..

Ἐπειτα ἀκούσαμε μὴ φωνὴ καθαρὴ καὶ δυνατὴ: «Μαντάμα Μπουτερφλάυ!» Κι' ἐπὶ μὴ θάυμασια πριμαντόνα ἄρχισε νὰ τραγουδῇ ἕνα μέρος ἀπὸ τὴ γνωστότατη αὐτὴ ὄπερα... Ἐπειτα ἦταν μὴ ὀρχήστρα, ἔπειτα ἕνα σόλο βιολί, ἔπειτα πάλι τραγούδι, — κοντσέρτο σωστό, ποικιλότατο. Στὸ ἀναμεταξύ κι' ὁμιλία. Κάποιος ὑποχρεωτικώτατος κύριος, ἀπὸ τὴ Ρώμη πάντα, μὰς ἔλεγε τὰ νέα τῆς ἡμέρας καὶ τίς τιμὲς τοῦ Χρηματιστηρίου. Καὶ στὸ τέλος, ὁ κήρυκας εὐχήθηκε σ' ὅλους μας καληνύχτα, (μπόννα νότε ἂ τούτε!) Ἡ Ρώμη εἶχε τελειώσει.

Ἐγείνετε διάλειμμα. Κι' ὕστερα ὁ φίλος μου, πάντα καθισμένος ἐκεῖ μπρὸς στὰ κλειδιά τῶν «ἀποστάσεων», ἐδήλωσε μὲ χαρὰ πῶς «πῆρε» καὶ τὸ Λονδίνο. Φαίνεται ὅμως πῶς θάχε πολλή... ὁμιλίαν καὶ πέρα, γὰρ δὲν ἀκούσαμε καὶ πολλὰ πράγματα. Μόνο ἕνα θαυμάσιο πιάνο. Τάλλα, τραγούδια, ὁμιλίες, ὀρχήστρες, πότε πνιγόνταν μέσα σὲ κρότους σὰ νάπεφτε ἀπέξω χαλάζι, πότε ξεψυχούσαν ἀπότομα σὲ μὴ σιγή. Ἀδιάφορο! Ὁ, τι ἀκούσαμε ἦταν τόσο ἐκπληκτικὸ, πὸυ μείναμε ὅλοι μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα. Δηλαδή ὁ λόγος τὸ λέει, γὰρ

μιλούσαμε ὅλοι, λέγαμε χλίτθι θαυμαστικά, κάναμε σχόλια, ἀστεῖα καὶ καλαμπούρια, ριφοκινδενεύαμε ὑποθέσεις καὶ δίνουμε... ὀδηγίες στὸ χειριστὴ, σὰ νὰ ξέραμε πὰς τὸ μηχανήμα ἀπέξω κι' ἀνακατωτά!..

Τελος πάντων, περάσαμε λαμπρὰ. Ἐγὼ τουλάχιστον ποτὲ μου δὲν γιόρτασα καλύτερα παρὰ φέτος, πὸυ ὁ καλὸς μου φίλος εἶχε τὴν ἐμπνευση νὰ μὸυ φέρῃ καὶ νὰ μὸυ δειξῇ ἐμπράκτως αὐτὴ τὴ μεγάλη ἐφεύρεση τοῦ αἰῶνα μας, τὸ ραδιοτηλέφωνο. Ἀραγε, ὡς τοῦ χρόνου, θάναί ἔτσι τελειοποιημένη κι' ἡ ἐφεύρεση τοῦ... Μιλιγκαν; καὶ θά μὸυ φέρῃ πάλι ὁ καλὸς μου φίλος κανένα «κουτάκι», πὸυ θά μὰς κάμῃ νὰ ἰδοῦμε μέσ' ἀπ' τοὺς τοίχους;..

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο γιὰ τὴν «Διάπλασι» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενοπούλου.]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τι γέλια πὸυ ἔκανε ὁ τραγουδιστὴς Λαμπασέντρ μὲ τὰ «εὐφυστάτα λογάκια» του! Κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ Νταρζαντόν, ὁ σκληρὸς Νταρζαντόν, ἐμαλάκωνε. Ἐν' ἀμυδρὸ χαμόγελο μετατόπιζε τὰ μεγάλα του μουστάκια καὶ τὸ ψυχρὸ, θημπὸ γαλάζιο μάτι του γύριζε πρὸς τὸ παιδί μὲ μὴ καταδεχτικὴ εὐμένεια κι' ἐπιδοκιμασία.

Ὁ Τζάκ ἦταν καταγοητευμένος. Δὲν καταλάβαινε, δὲν ἤθελε νὰ καταλάβῃ τὰ γνεψίματα πὸυ τοῦ ἔκανε κρυφὰ ὁ Μαντόν, καθὼς τριγύριζε τὸ τραπέζι μὲ μὴ πεστέτα στὸ μπράτσο καὶ πάντα μ' ἕνα πιάτο στὸ χέρι πὸυ τὸ γυάλιζε, σὰ νὰ τοῦλεγε: «Φυλάξου, μὴν ἐμπιστεύεσαι, τὰ ἴδια μὸυ ἔκαναν στὴν ἀρχὴ καὶ μένα!»

Ὡ, ναί, κι' αὐτὸς μὴ φορά καθόταν στὴν τιμητικὴ θέση, ἀνάμεσα Μορονδάλ καὶ Χίρς, κι' αὐτὸς ἔπινε κρασί, καὶ σ' αὐτοῦ τοῦ πιάτο ὁ γιαντρός ἔριχνε στάλες ἀπὸ τὰ μπουκαλάκια του. Κι' ἂν ἡ ὥρα ἐκείνη στολὴ μὲ τὰσημένια γαλόνια, πὸυ ὁ Τζάκ τὴν καμάρωνε τόσο, τοῦ ἐρχόταν κάπως μεγάλη, ἦταν γὰρ εἶχε γίνῃ γιὰ τὸ Μαντόν...

Καὶ τὸ ξεπεσμένο βασιλόπουλο τοῦ ἔγνεψε, ὅλο τοῦ ἔγνεψε: «Θυμὸς τὴν ἱστορίαν μου, βλέπεις τὴν κατάντια μου καὶ μὴν περφηνεύεσαι, μὴν καμαρώνῃς! Αὐτὰ περνοῦν. Ἐτσι ἄρχισαν κι' ἐγὼ πὸυ μὲ βλέπεις τώρα νὰ σεβίρω!..»

Ἀλλὰ πὸυ νάκούσῃ ὁ Τζάκ! Ὁλημέρα παιχνίδι, ὀλημέρα διασκέδαση, ὀλημέρα περιποίηση καὶ κολακεία καὶ μόνο κάπου-κάπου ἕνα μάθημα τῆς κυρίας Μορονδάλ γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῆς περιφημῆς μεθόδου. Μὰ κι' αὐτὸ τὸ

μάθημα δὲν ἦταν καθόλου δύσκολο, καθόλου κουραστικὸ. Ἡ κοντὴ γυναῖκα μὲ τὸ μεγάλο πηγούνη ἦταν τόσο καλὴ! Ποτὲ δὲν ἐμάλυνε. Μόνο πὸυ ἤθελε νὰ προφέρουν τίς λέξεις καλὰ, στοργικὰ, χτυπητὰ, ὅπως τίς ἐπρόφερε κι' ἐκείνη: Γύ-μνά-σί-όν, ἐκ-παὶ δεύ-σίς, ἐκ-κλή-σί-ά, ἐν-νό-ω. Τόσο πὸυ ἔταν πρωτάκουες ἀπὸ τὸ στόμα τῆς μὴ καινούργια λέξη, δὲν ἤξερες τί τόνο ἔχει: κἀνναβίς; ἢ καν-νάβις; ἢ κανναβίς;

Ὅσο γιὰ τὸν Μορονδάλ, δὲν ἔπαυε νὰ λέῃ καὶ νὰ κηρύττει πῶς ἡ «ἀδυναμία» του ἦταν αὐτὸ τὸ παιδί. Ὁ κατεργάρης εἶχε μάθει καλὰ τὰ εἰσοδήματα τῆς χήρας ντὲ Μπαρνανσὺ καὶ προπάντων μὲ πόση εὐκολία τὰ σκορπούσε... Γι' αὐτὸ, κάθε φορά πὸυ ἡ μητέρα τοῦ Τζάκ πήγαινε στὸ Γυμνάσιο νὰ βλέπῃ τὸ γιό της, — καὶ πήγαινε συχνά, — ὅλοι κει-μέσα τῆς ἔκαναν τὴν καλύτερη ὑποδοχὴ καὶ κανέναν δὲν βαριόταν νάκούῃ τὴν πολυλογία τῆς.

— Τζάκ!.. Τζάκ!.. ἡ μητέρα σου! ἐφώναζαν ἄμ' ἀνοιγε ἡ πόρτα καὶ παρυσιαζόταν ἡ κυρία ντὲ-Μπαρνανσὺ μὲ τὴν πλούσια, κομψὴ τῆς τουαλέττα καὶ μ' ἕνα σωρὸ πακετάκια γλυκίσματα καὶ μπομπόνια στὰ χέρια. Ὅλοι εἶχαν πανηγύρι. Τάτρωγαν μαζί. Ὁ Τζάκ μοίραζε μ' εὐχαρίστηση στὰ «τροπικάκια». Κι' ἡ ἴδια ἡ κυρία Μπαρνανσὺ ἐβγάζε ἕνα γάντι, — τοῦ χεριοῦ πὸυ εἶχε τὰ περισσότερα δαχτυλίδια, — γιὰ νὰ φάῃ κι' αὐτὴ τὸ γλυκὲς τῆς μὲ τὰ παιδιὰ.

Κι' ἐκτὸς ἀπὸ τὰ γλυκὰ, ἔφερνε πάντα καὶ διάφορα μικρὰ δῶρα, παιχνίδια, ζωγραφιές, βιβλιαράκια, καὶ τὰ μοίραζε γύρω τῆς μὲ χαρὰ. Μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ πόσο τῆς ἐπαινοῦσαν τὴν καλοσύνη, τὴν εὐγένεια καὶ τὴν γενναιοδωρία. Μόνο ὁ Μορονδάλ εἶχε ἕνα χαμόγελο οἴκου καὶ φαίνονταν σὰ νὰ λυπάται αὐτὴ τὴν περιουσία πὸυ χανόταν, σκορπιζόταν ἔτσι σὲ πραγματικά τιποτένια, περιττά, ἐνῷ μπορούσε ἐξαίρετα νὰ βοηθήσῃ, νὰ ὑποστηρίξῃ ἕνα φτωχὸ ἄνθρωπο μὲ μεγάλη διάνοια κι' ὑψηλὸς σκοπούς, — αὐτὸν παραδείγματος χάρι.

Ἀπὸ πῶλον καιρο, τὸνεῖρο τοῦ Μορονδάλ ἦταν νὰ ἰδρῶσῃ ἕνα περιοδικό, μὴ ἐπιθεώρηση, ἀφιερωμένη στ' «ἀποικιακά» συμφέροντα, γιὰ νὰ ἐκανοποιήσῃ τὴν πολιτικὴν του φιλοδοξίαν καί, μ' αὐτὸ τὸ μέσο, νὰ γίνῃ ἴσως μὴ μὲρα βουλευτῆς. Συχνὰ μιλοῦσε μὲ τοὺς Πατέδες γιὰ τὸ σχέδιο αὐτό, πὸυ τὸ ἐπιδοκίμαζαν θερμάτα ὅλοι. Ὡ, μακάρι νὰ εἶχαν ἕνα «ἄργαλο», γιὰ νὰ τυπώσουν, νὰ διαδίδουν τίς ἰδέες τους!..

Ὁ Μορονδάλ εἶχε σὰν ἕνα προαίσθημα πῶς ἡ μητέρα τοῦ «καινούργιου» θάκανε τὰ ἐξόδα τοῦ ὄνειρου αὐτοῦ

περιοδικοῦ. Ἀλλὰ δὲν τολμοῦσε ἀκόμα νὰ τῆς τὸ ζητήσῃ. Ἦθελε πρῶτα νὰ τὴν προετοιμάσῃ, νὰ τὴν κἀνῃ σχεδὸν νὰ τὸ προτείνῃ, νὰ τὸ ζητήσῃ μόνῃ της.

Ἄν τῆς ἔδωζε, παραδείγματος χάρι, τὴν ἰδέαν ὅτι μπορούσε νὰ συγγράψῃ, νὰ γίνῃ μὴ νέα Κυρία Σεβινιὲ ἢ Γεωργία Σάντ; Μὰ πὸυ! Πρόσεχε ποτὲ ἔταν τῆς μιλοῦσαν ἡ καὶμένη ἢ Ἰδα, καὶ μάλιστα γιὰ τέτοια πράγματα; Αὐτὴ ἤθελε νὰ φλυαρῇ γιὰ τὰ δικά της καὶ νὰ τὴν ἀκούνε. Καμμιά φορά μάλιστα οὔτε ἂν τὴν ἀκούγαν τὴν ἐννοιαζε...

«Εἶναι πολὺ κοντὴ», συλλογιζόταν ὁ Μορονδάλ ἀπογοητευμένος, ὅστερ' ἀπὸ κάθε ἀπόπειρα πὸυ ἔκανε γιὰ νὰ κατακτήσῃ τὴν προσοχὴ τοῦλάχιστο τῆς κυρίας ντὲ-Μπαρνανσὺ. Δὲν ἀπελπιζόταν ὅμως. Καὶ τέλος βρήκε ἕναν

γράμμα τὴν ἔλεγε ἀπλῶς «ἐπίδειξιν μεγαλοφώνου κατ' ἐννοιαν ἀναγνώσεως μετ' ἀπαγγελίας ἐκλεκτῶν τεμαχίων τῶν καλυτέρων μας ποιητῶν καὶ πεζογράφων. Ἐννοεῖται ὅτι ἀνάμεσα στοὺς «καλυτέρους» αὐτοὺς, ὁ Δαρζαντόν κι' ὁ Μορονδάλ φιγουράριζαν πάντα στὴν πρώτη γραμμὴ. Αὐτὸν τὸν τρόπο εἶχαν σοφιστῇ οἱ Πατέδες γιὰ νὰ ἐπιβληθοῦν σ' ἕνα ὁποιοδήποτε κοινὸ, μὲ τὴ βοήθεια τῆς ἀπαγγελίας τῆς καλῆς κυρίας Μορονδάλ - Δεκοστέρ. Προσκαλοῦσαν μερικὸς φίλους καὶ τοὺς κηδεμόνες τῶν μαθητῶν «οἰκογενειακῶς». Στὴν ἀρχὴ, οἱ ἐσπερίδες αὐτὲς γινόνταν κάθε ὀκτώ. Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐκθρόνισιν τοῦ Ράκ-Μαντού, οὔτε μὴ φορά τὸ μὴν. Γιατὶ μ' ὅλες τίς οἰκονομίες, τίς μιξέριες μάλιστα πὸυ ἔκανε ὁ Μο-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1) ΕΛΛΗ Ν. ΜΑΡΓΑΡΙΤΟΥ (Ἡρώνη Φέσσα) ἐν Παλαιῷ Φαλήρῳ. Γ' Βραβεῖον Ψευδωνύμων εἰς τὸν Διηγήσιν. τοῦ 1928. — 2) Κ. ΑΥΔΗΣ (Παλιότατος) ἐν Θεσ/νίκῃ. Α' Βραβεῖον 206ου Διαγ. Λύσεων. — 3) ΔΑΦΝΗ Γ. ΤΣΙΡΑΓΓΕΛΟΥ (Πόλις τῶν Ὀνείρων) ἐν Ἀθήναις. Α' Βραβεῖον 207ου Διαγ. Λύσεων.

τρόπο γιὰ νὰ φτάσῃ στὸ σκοπὸ: Νὰ τὴν θαμπώσῃ.

Μὴ μὲρα, ἐνῷ ἡ Ἰδα, θρονιασμένη στὸ «ἐντευκτήριο», φλυαροῦσε κατὰ τὴ συνήθειά της γιὰ τὸ λόρδο Πήμπουκ, τὸ νουνὸ τοῦ Τζάκ, γιὰ τὸν φίλο τοῦ τὸν Μαχαράτζα καὶ καθεξῆς, ἡ κυρία Μορονδάλ - Δεκοστέρ γύρισε καὶ τῆς εἶπε δειλά:

— Ο κύριος Μορονδάλ κάπῃ ἤθελε νὰ σὰς ζητήσῃ, ἀλλὰ δὲν τολμᾷ...

— Ὡ, σὰς παρακαλῶ! τί θέλετε; ἔκαμε ἡ κυρία ντὲ Μπαρνανσὺ, ὀλοπρόθυμη νάκούσῃ καὶ νὰ εἰσακούσῃ.

Τόσο, πὸυ ὁ Μορονδάλ ἐθαυρόνθηκε μὴ στιγμὴ νὰ τῆς ζητήσῃ ἀμέσως τὸ δάνειο. Ἀλλὰ δειλίαν πάλι καὶ περὶ ὁριστικῆς νὰ παρακάλεσῃ τὴν κυρία κοντέσσα. — ἔτσι τιτολοφοῦσε πάντα τὴν μητέρα τοῦ Τζάκ, — νὰ τιμήσῃ μὲ τὴν παρουσία της τὴν προσεχὴ «φιλολογικὴ ἐσπερίδα» τοῦ Γυμνασίου.

Θὰ γινόταν τὴν Κυριακὴν. Τὸ πρό-

ρονδάλ στὸ φωτισμὸ, στὸ τσάι, σ' ὅλα, ἐκόστιζαν πολὺ κι' οἱ πόροι τοῦ Γυμνασίου δὲν ἐσθίωναν τὴν παραμικρὴ πολυτέλεια.

Τώρα οἱ φιλολογικὲς αὐτὲς ἐσπερίδες θά ξανάρχιζαν τακτικὲς καὶ μάλιστα μὲ μὴ καινούργια αἶγλη. Ἡ κυρία ντὲ-Μπαρνανσὺ δέχτηκε τὴν πρότασιν μὲ χαρὰ καὶ προθυμία. Ἐς μὴν ἦταν χορὸς ἡ γεῦμα. Ἡ μητέρα τοῦ Τζάκ ἤθελε πολὺ νὰ παρευρεθῇ σὲ μὴ συγκέντρωση «λογίων», νὰ λάμψῃ καὶ σ' ἕνα σαλόνι «καλλιτεχνικόν».

Κι' ἡ ἐσπερίδα ἐκείνη τῆς Κυριακῆς, «πρῶτη τῆς νέας περιόδου», ἔγινε μεγαλοπρεπέστατη. Ποτὲ τὰ «τροπικάκια» δὲν εἶχαν ἰδῇ τέτοια πολυτέλεια καὶ σπατάλη στὸ Γυμνάσιο. Δυὸ χρωματιστὰ φανάρια κρεμάστηκαν στὲς ἀκκίες τῆς ἐξορτας, μὴ μεγάλη καντήλα στόλισε τὴν εἴσοδον κι' ἀπάνω ἀπὸ τριάντα κερὰ ἀνάφτηκαν στὸ σαλόνι. (Ἀκολουθεῖ)

